

Czwartek, 10 marca 2016 r.

P8_TA(2016)0093

Unia bankowa – Sprawozdanie roczne za rok 2015

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 marca 2016 r. w sprawie unii bankowej – sprawozdanie za rok 2015 (2015/2221(INI))

(2018/C 050/12)

Parlament Europejski,

- uwzględniając rozporządzenie Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzające Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi ⁽¹⁾ (rozporządzenie w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego),
- uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne między Parlamentem Europejskim a Europejskim Bankiem Centralnym w sprawie praktycznych zasad egzekwowania demokratycznej odpowiedzialności i sprawowania nadzoru nad wykonywaniem zadań powierzonych EBC w ramach jednolitego mechanizmu nadzorczego ⁽²⁾,
- uwzględniając raport roczny EBC z działalności nadzorczej za 2014 r., przedstawiony w marcu 2015 r. ⁽³⁾,
- uwzględniając rozporządzenie (UE) nr 468/2014 Europejskiego Banku Centralnego z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiające ramy współpracy pomiędzy Europejskim Bankiem Centralnym a właściwymi organami krajowymi oraz wyznaczonymi organami krajowymi w ramach Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego (rozporządzenie ramowe w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego) ⁽⁴⁾,
- uwzględniając decyzję Europejskiego Banku Centralnego z dnia 17 września 2014 r. w sprawie wdrożenia rozdziału funkcji polityki pieniężnej od funkcji nadzorczej Europejskiego Banku Centralnego (EBC/2014/39) ⁽⁵⁾,
- uwzględniając decyzję Europejskiego Banku Centralnego z dnia 4 lutego 2014 r. wskazującą instytucje kredytowe podlegające wszechstronnej ocenie (EBC/2014/3) ⁽⁶⁾,
- uwzględniając ostatnie prace Bazylejskiego Komitetu Nadzoru Bankowego, w szczególności przegląd metody standardowej dotyczącej ryzyka kredytowego oraz przegląd pomiaru ryzyka operacyjnego,
- uwzględniając wszechstronną ocenę przeprowadzoną przez Europejski Bank Centralny w okresie od listopada 2013 r. do października 2014 r. ⁽⁷⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Europejskiego Banku Centralnego (UE) 2015/534 z dnia 17 marca 2015 r. w sprawie sprawozdawczości dotyczącej nadzorczych informacji finansowych ⁽⁸⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 ⁽⁹⁾ (rozporządzenie SRM),
- uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne między Parlamentem Europejskim a Jednolitą Radą ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji w sprawie praktycznych zasad egzekwowania demokratycznej odpowiedzialności i sprawowania nadzoru nad wykonywaniem zadań powierzonych Jednolitej Radzie ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ⁽¹⁰⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 287 z 29.10.2013, s. 63.

⁽²⁾ Dz.U. L 320 z 30.11.2013, s. 1.

⁽³⁾ <https://www.bankingsupervision.europa.eu/ecb/pub/pdf/ssmar2014.pl.pdf>.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 141 z 14.5.2014, s. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 300 z 18.10.2014, s. 57.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 69 z 8.3.2014, s. 107.

⁽⁷⁾ <https://www.bankingsupervision.europa.eu/banking/comprehensive/2014/html/index.en.html>.

⁽⁸⁾ Dz.U. L 86 z 31.3.2015, s. 13.

⁽⁹⁾ Dz.U. L 225 z 30.7.2014, s. 1.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. L 339 z 24.12.2015, s. 58.

Czwartek, 10 marca 2016 r.

- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/49/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów ⁽¹⁾,
 - uwzględniając sprawozdanie zatytułowane „Dokończenie budowy europejskiej unii gospodarczej i walutowej” (sprawozdanie pięciu przewodniczących),
 - uwzględniając decyzję Komisji Europejskiej o zaskarżeniu Republiki Czeskiej, Luksemburga, Niderlandów, Polski, Rumunii i Szwecji do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej za brak wdrożenia dyrektywy w sprawie działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków (2014/59/UE),
 - uwzględniając oświadczenie Rady z dnia 8 grudnia 2015 r. w sprawie unii bankowej oraz sposobów finansowania pomostowego jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 19 stycznia 2016 r. w sprawie bilansu obecnej sytuacji i przyszłych wyzwań związanych z regulacją usług finansowych w UE: wpływ unijnych ram dotyczących regulacji finansowych i unii rynków kapitałowych oraz dalsze działania na rzecz ich usprawnienia ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 24 czerwca 2015 r. w sprawie przeglądu ram zarządzania gospodarczego: sytuacja obecna i wyzwania ⁽³⁾,
 - uwzględniając sprawozdanie Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego z marca 2015 r. w sprawie regulacji dotyczących ekspozycji z tytułu długu państwowego,
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 24 listopada 2015 r. zatytułowany „Droga do utworzenia unii bankowej” (COM(2015)0587),
 - uwzględniając wniosek Komisji z dnia 24 listopada 2015 r. dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 806/2014 w celu ustanowienia europejskiego systemu gwarantowania depozytów (COM(2015)0586),
 - uwzględniając art.52 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A8–0033/2016),
- A. mając na uwadze, że unia bankowa jest niezbędnym składnikiem unii walutowej i podstawowym elementem prawdziwej unii gospodarczej i walutowej (UGW) i jest otwarta na uczestnictwo państw członkowskich, których walutą nie jest euro;
- B. mając na uwadze, że unia bankowa ma kluczowe znaczenie dla zapewnienia stabilności i przywrócenia zaufania do banków w strefie euro, wzmocnienia integracji finansowej, zmniejszenia ryzyka w europejskim systemie bankowym i pokusy nadużycia, przyczynienia się do zerwania powiązań między państwami a bankami oraz wsparcie podziału ryzyka w ramach unii walutowej;
- C. mając na uwadze, że unia bankowa odgrywa kluczową rolę w finansowaniu inwestycji, a w związku z tym we wspieraniu wzrostu gospodarczego i tworzenia nowych miejsc pracy w całej UE;
- D. mając na uwadze, że w unii bankowej jednolity zbiór przepisów powinien zostać uzupełniony Jednolitym Mechanizmem Nadzorczym i jednolitym mechanizmem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a także systemem ochrony depozytów o wysokim i jednolitym poziomie oraz skuteczną ochroną fiskalną na szczeblu UE;
- E. mając na uwadze, że Jednolity Mechanizm Nadzorczy stanowi pierwszy filar unii bankowej i ma na celu zapewnienie jednolitego i spójnego nadzoru nad bankami uczestniczącymi państw członkowskich, stworzenie równych warunków działania na rynku bankowym, a także przyczynienie się do bezpieczeństwa i trwałości instytucji kredytowych oraz stabilności systemu finansowego, przy jednoczesnym poszanowaniu różnorodności banków oraz ich modeli biznesowych;

⁽¹⁾ Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 149.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0006.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0238.

Czwartek, 10 marca 2016 r.

- F. mając na uwadze, że przy pełnieniu funkcji nadzorczej Europejski Bank Centralny (EBC) nie kierował się dotychczas w dostatecznym stopniu zasadą proporcjonalności;
- G. mając na uwadze, że jednolity mechanizm restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji stanowi drugi filar unii bankowej i ma na celu zapewnienie jednolitych zasad i procedur oraz wspólnego podejmowania decyzji, aby umożliwić należytą restrukturyzację i uporządkowaną likwidację upadających banków, która wywrze minimalny wpływ na pozostałą część systemu finansowego, gospodarkę realną, zwykłych obywateli i finanse publiczne w całej Europie;
- H. mając na uwadze, że trzeci filar unii bankowej jak dotąd polega na zbliżeniu do siebie krajowych systemów gwarantowania depozytów, a Komisja Europejska dopiero niedawno przedstawiła wniosek dotyczący europejskiego systemu gwarantowania depozytów mający na celu zapewnienie jednolitego poziomu ochrony depozytów, który to wniosek będzie podlegał decyzji współprawodawców w ramach zwykłej procedury ustawodawczej;
- I. mając na uwadze, że rozporządzenie w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego oraz rozporządzenie w sprawie jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wymagają, aby nowe organy utworzone w ramach Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego (w szczególności Rada ds. Nadzoru EBC) oraz w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (w szczególności Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji) przestrzegały zasad przejrzystości i rozliczalności w odniesieniu do wykonywania ich zadań; mając na uwadze, że te organy powinny świecić przykładem pod względem przestrzegania tych zasad, jak również pod względem kompetencji technicznych i uczciwości;

Jednolity Mechanizm Nadzorczy

1. z zadowoleniem przyjmuje ustanowienie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego, który okazał się sukcesem od momentu jego utworzenia zarówno pod względem operacyjnym, jak i pod względem jakości nadzoru, i uznaje to za nadzwyczajne osiągnięcie, biorąc pod uwagę złożoność tego projektu oraz bardzo krótki czas na jego realizację;
2. zachęca do szerokiej reprezentacji w unii bankowej przez przyszłe zaangażowanie i uczestnictwo właściwych organów krajowych nieuczestniczących krajów członkowskich zgodnie z zasadami i procedurami prawnymi oraz przez wzmocnioną współpracę z państwami trzecimi niebędącymi członkami UE; przypomina, że bliższa współpraca między właściwymi organami krajowymi w UE i na arenie międzynarodowej ma zasadnicze znaczenie dla zapewnienia skutecznej regulacji i praktyki nadzoru banków o znaczeniu systemowym;
3. jeżeli chodzi o kwestie operacyjne, z zadowoleniem przyjmuje w szczególności:
 - a) proces rekrutacji, który doprowadził do powstania dobrego zespołu zróżnicowanego pod względem kompetencji, kultur i płci, przyczyniając się do ponadnarodowego charakteru Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego, a także szczegółowy program szkoleniowy dla pracowników właściwych organów krajowych oraz EBC; zwraca jednak uwagę, że można by poprawić praktyki EBC w zakresie zatrudnienia, szczególnie jeżeli chodzi o liczbę kontraktów krótkoterminowych, środki kontrolne w odniesieniu do czasu pracy pracowników, przejrzystość procesu rekrutacji oraz gotowość do negocjacji ze związkami zawodowymi; odnotowuje wydane przez EBC oświadczenie informujące o tym, że EBC powołał po raz pierwszy dyrektora ds. administracyjnych, który będzie odpowiadał za służby administracyjne, służby informatyczne oraz dział kadr;
 - b) opracowanie – w oparciu o najlepsze praktyki krajowe – instrukcji nadzoru, określającej wspólne procesy, procedury i metody prowadzenia procesu przeglądu nadzorczego w całej strefie euro;
 - c) przygotowanie infrastruktury informatycznej i pomocniczych narzędzi analitycznych; podkreśla znaczenie silnych i dobrze funkcjonujących systemów informatycznych odpowiadających potrzebom w zakresie funkcji nadzorczych Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego; zachęca do koordynacji między Jednolitym Mechanizmem Nadzorczym a krajowymi organami nadzorczymi, aby spełniać potrzeby w zakresie danych poprzez pojedynczą aplikację;
 - d) powołanie wspólnych zespołów nadzorczych oraz prowadzenie przez nie dialogu z nadzorowanymi instytucjami kredytowymi;
 - e) procesy przewidziane do stosowania poza wspólnymi procedurami (zatwierdzanie transakcji nabycia znacznych pakietów akcji, udzielanie zezwoleń, postępowania paszportowe, ocena kompetencji i reputacji);
4. zwraca uwagę, że bardzo znacząca część pracy poświęcona jest rutynowo procedurom administracyjnym wymagany przez rozporządzenie w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego, które nie zawsze są proporcjonalne, i wyraża gotowość do rozważenia propozycji mających na celu zmniejszenie obciążeń operacyjnych dla podmiotów na wszystkich szczeblach oraz poprawę skuteczności nadzoru w ramach Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego przez wykorzystanie potencjału w zakresie usprawnienia procedur administracyjnych lub delegowanie niektórych decyzji w sprawie konkretnych kwestii administracyjnych w ramach jasno określonych limitów i wytycznych;

Czwartek, 10 marca 2016 r.

5. odnotowuje z zadowoleniem, że zasady etycznego postępowania EBC zostały poddane przeglądowi, i podkreśla znaczenie skutecznych przepisów dotyczących konfliktu interesów oraz ochrony przed niewłaściwym wpływem branży finansowej na personel i członków organów kierowniczych;
6. uważa, że choć stopień efektywności osiągnięty przez wspólne zespoły nadzorcze w czasie niespełna roku jest godny podziwu, wciąż można dokonać dalszych usprawnień, między innymi przez bardziej skuteczne zaangażowanie właściwych organów krajowych w proces decyzyjny;
7. odnotowuje uwagi poczynione przez podmioty nadzorowane na temat konieczności wczesnego planowania działań nadzorczych, aby poprawić ich jakość i uniknąć niezamierzonych skutków wpływających na działalność banków, a także uważa, że istnieje duże pole do usprawnień w tym zakresie;
8. podkreśla konieczność uniknięcia wymogów podwójnej sprawozdawczości oraz dużej liczby kanałów sprawozdawczych, a mówiąc ogólniej – zbędnych obciążeń administracyjnych dla instytucji kredytowych, zwłaszcza mniejszych banków, a także konieczność zadbania o przestrzeganie zasady proporcjonalności; apeluje o zwiększenie skuteczności zbierania danych, które powinny odpowiadać zasadzie „tylko jeden raz” i powinny być sprawdzane pod kątem ich użyteczności, możliwości zastosowania i proporcjonalności;
9. wzywa EBC do zadbania o to, by przy tworzeniu kompleksowego analitycznego zbioru danych dotyczących ryzyka kredytowego (Analytical Credit Dataset, AnaCredit) w szczególności sposób uwzględniono zasadę proporcjonalności oraz konieczność uniknięcia niewspółmiernie wysokich kosztów administracyjnych, zwłaszcza dla mniejszych instytucji; w tym kontekście apeluje o ustalenie odnośnych progów sprawozdawczych na odpowiednim poziomie;
10. podkreśla znaczenie ścisłej współpracy między dyrekcjami generalnymi EBC odpowiedzialnymi za bezpośredni i pośredni nadzór mikroostrościowy a dyrekcją generalną EBC odpowiedzialną za nadzór poziomy i usługi specjalistyczne i podkreśla rolę tej dyrekcji w działaniach na rzecz poprawy zrozumienia przez podmioty nadzorowane wspólnego podejścia nadzorczego leżącego u podstaw konkretnych indywidualnych środków mikroostrościowych; podkreśla znaczenie pełnego rozdziału organizacyjnego pracowników Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego od pracowników świadczących usługi konieczne dla celów niezależnej polityki monetarnej;
11. apeluje o systematyczny przegląd kompleksowych ocen instytucji nadzorowanych przez EBC, a także o odpowiednią poprawę metodologii w świetle zebranych doświadczeń, we wszystkich przypadkach, gdy instytucja uznawana jest za solidną w ramach oceny, a następnie popada w kłopoty oraz gdy instytucję uznaje się za niedokapitalizowaną na podstawie testu warunków skrajnych opartego na scenariuszu, który okazuje się być w znaczącym stopniu nierealistyczny; podkreśla ograniczenia obecnej metodologii testów warunków skrajnych, która ocenia ekspozycję wobec krajów trzecich na podstawie wewnętrznej oceny banków;
12. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że EBC pracuje nad ulepszeniami ram testów warunków skrajnych w skali makro, aby włączyć bardziej realistyczne dynamiczne funkcje do modelowych ram testów warunków skrajnych, dodać odpowiedni komponent testów warunków skrajnych dla płynności, uwzględnić efekty domina w systemie bankowym oraz dwukierunkową interakcję z gospodarką realną i sektorem parabankowym w szerszych ramach;
13. uważa, że wszechstronna ocena przeprowadzona przed wprowadzeniem Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego stanowi istotny krok w kierunku odzyskania zaufania utraconego w latach kryzysu oraz zwiększenia odporności systemu bankowego strefy euro dzięki poprawie jego kapitalizacji i zwiększeniu przejrzystości; uważa, że proces przeglądu i oceny nadzorczej (SREP) oraz przyszłe kompleksowe oceny bilansów banków stanowią niezbędne narzędzie identyfikacji banków, które powinny zwiększyć swoją kapitalizację i zmniejszyć dźwignię;
14. podkreśla, że faza ożywienia gospodarczego już się rozpoczęła, jednakże ożywienie to – głównie ze względu na niewystarczający poziom reform strukturalnych, konwergencji i inwestycji, a także nadmierną zależność od czynników zewnętrznych – jest wciąż nietrwałe i umiarkowane, a inflacja utrzymuje się poniżej założonego celu; w tym kontekście zwraca uwagę, że choć ostatnio można było zaobserwować wymierne postępy, to na wielu obszarach dynamika akcji kredytowej jest wciąż niewielka, a duża grupa kredytów zagrożonych obciąża bilanse wielu europejskich banków, ograniczając ich zdolność do finansowania gospodarki;

Czwartek, 10 marca 2016 r.

15. przypomina, że możliwość dokonywania odpisów na kredyty zagrożone lub odsprzedaży kredytów zagrożonych ma zasadnicze znaczenie, ponieważ pozwala uwolnić kapitał na finansowanie nowych kredytów, zwłaszcza dla MŚP; podkreśla potrzebę zajęcia się problemem kredytów zagrożonych na poziomie europejskim, głównie przez ułatwienie zakładania spółek zarządzania aktywami w państwach, w których stwierdzona zostanie taka konieczność, tak jak to miało miejsce w Hiszpanii i Irlandii;

16. podkreśla, że kluczowe znaczenie ma skuteczna koordynacja polityki makroostrożnościowej i polityki mikroostrożnościowej, oraz zaznacza, że Jednolity Mechanizm Nadzorczy jest w pełni częścią ram makroostrożnościowych UE i uzyskał stosowne uprawnienia makroostrożnościowe wraz z właściwymi organami krajowymi i Radą Prezesów EBC; podkreśla konieczność wzmocnienia roli Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego (ERRS), aby uzupełnić uprawnienia właściwych organów krajowych i Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego o ogólnounijny międzysektorowy organ makroostrożnościowy celem zadbania o to, by zagrożenia makroostrożnościowe były zwalczane w ogólnym interesie europejskim; uważa, że polityka makroostrożnościowa musi kłaść większy nacisk na zapobieganie dużym wahaniom w cyklu finansowym; przypomina, że ERRS powinna zająć się kwestią wzajemnych powiązań rynków finansowych oraz wszelkim innym ryzykiem systemowym wpływającym na stabilność rynków finansowych;

17. zgadza się z opiniami wyrażonymi przez wysokich rangą pracowników EBC, że polityka makroostrożnościowa musi kłaść większy nacisk na zapobieganie dużym wahaniom w cyklu finansowym, zamiast po prostu zwiększać odporność na wstrząsy, gdy się pojawiają; z zadowoleniem przyjmuje badania EBC dotyczące definicji stabilności finansowej i apeluje o opracowanie narzędzi, takich jak wskaźnik ryzyka systemowego omawiany w przeglądzie stabilności finansowej z listopada 2015 r. do celów monitorowania ryzyka systemowego, stanowiący część skutecznego zestawu narzędzi do zarządzania tym ryzykiem;

18. zauważa, że bankowa reforma strukturalna, która została opracowana w celu zmniejszenia ryzyka systemowego i rozwiązania problemu instytucji „zbyt dużych, by upaść”, musi jeszcze zostać zrealizowana; apeluje o sprawne uzgodnienie kwestii legislacyjnych;

19. zauważa, że sektor ubezpieczeniowy angażuje się w coraz większym stopniu w usługi finansowe, i podkreśla znaczenie zapewnienia równych warunków działania, aby uniknąć arbitrażu regulacyjnego w odniesieniu do zasad ostrożnościowych i przepisów dotyczących ochrony konsumenta;

20. uważa, że ogólnoświatowe dążenie do zwiększenia kapitału bankowego i poprawy jego jakości oraz zmniejszenia dźwigni finansowej banków stanowi niezbędny warunek utworzenia solidnego systemu bankowego zdolnego wspierać gospodarkę oraz uniknięcia powtórki z czasów kryzysu, kiedy uruchomiono pakiety ratunkowe na ogromną skalę; podkreśla jednak, że opracowywanie polityk regulacyjnych, nadzorczych oraz innych polityk sektora finansowego na poziomie globalnym (Rada Stabilności Finansowej, Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego itp.) nie może ukierunkowywać się na określony model finansowania stosowany w jednej części świata;

21. zwraca uwagę, że podwyższenie wymogów kapitałowych powyżej pewnego progu może w krótkim okresie spowodować niezamierzone skutki, ograniczając zdolność banków do udzielania kredytów, w związku z czym uważa, że należy uwzględnić to ryzyko przy określaniu poziomu kapitału; podkreśla, że współzależność między wymogami kapitałowymi a podażą kredytów nie jest linearna;

22. wzywa Komisję, aby wraz z europejskimi organami nadzoru przeprowadziła kompleksową ocenę wymogów kapitałowych określonych w bieżącym i przyszłym prawodawstwie, przede wszystkim w celu przeanalizowania ich konsekwencji dla warunków finansowania MŚP i – ogólniej mówiąc – gospodarki realnej, przy jednoczesnym uwzględnieniu równowagi między krótkoterminowymi i długoterminowymi skutkami wymogów kapitałowych oraz konieczności zapewnienia stabilności finansowej;

23. przypomina o znaczeniu takich narzędzi jak „współczynnik wsparcia MŚP”; proponuje, by inicjatywy na rzecz poprawy finansowania MŚP rozszerzono na przedsiębiorstwa typu start-up, mikroprzedsiębiorstwa i spółki o średniej kapitalizacji;

Czwartek, 10 marca 2016 r.

24. uznaje stabilizację ram nadzorczych i regulacyjnych za istotny element służący odzyskaniu zaufania inwestorów, uniknięciu niepewności w odniesieniu do działań regulacyjnych i nadzorczych oraz wsparciu wzrostu i stabilności finansowej; wzywa do ograniczenia złożoności istniejących regulacji w krótkim okresie oraz do ustanowienia w średnim okresie zintegrowanego europejskiego zbioru przepisów dotyczącego regulacji finansowych i praw konsumentów, który zastąpi obecne złożone i uciążliwe rozczłonkowane przepisy prawne;

25. z zadowoleniem przyjmuje opracowanie wspólnej metodologii dla procesu przeglądu i oceny nadzorczej (SREP) dotyczącego roku 2015; zwraca uwagę, że – po części w konsekwencji sprawnego rozpoczęcia działań przez Jednolity Mechanizm Nadzorczy – wiele aspektów tej metodologii sfinalizowano już w trakcie trwania procesu SREP, i uważa, że w celu poprawy rzetelności wyników oraz zwiększenia spójności między profilami ryzyka banków a poziomami ich kapitału korzystne byłoby udoskonalenie procesu prowadzącego do zatwierdzenia wspólnych standardów nadzorczych dotyczących oceny ryzyka; z zadowoleniem przyjmuje gotowość Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego do pracy nad zarządzaniem bankami, a w szczególności nad zarządzaniem ryzykiem, apetytem na ryzyko i ryzykiem cybernetycznym;

26. uważa, że obliczanie maksymalnej kwoty podlegającej wypłacie (MDA) dla każdego indywidualnego banku zgodnie z art. 141 ust. 6 dyrektywy w sprawie wymogów kapitałowych (CRD) stanowi istotne narzędzie służące odbudowie kapitału, stanowiącej alternatywę dla zmniejszania bilansów; podkreśla, że brak jasności prawodawstwa, jeżeli chodzi o hierarchię między drugim filarem a buforami kapitałowymi w odniesieniu do prognozy MDA i innych sankcji, nie uniemożliwia Jednolitemu Mechanizmowi Nadzorczemu wykorzystania marginesu elastyczności, aby uniknąć rozwiązań, które są zbyt surowe i które mogą negatywnie wpłynąć na rynek obligacji należących do kapitału dodatkowego Tier 1 oraz równe warunki działania w porównaniu z innymi obszarami; apeluje o wyjaśnienie prawne mechanizmu MDA oraz funkcji drugiego filaru, którą jest rozwiązanie kwestii ryzyka specyficznego dla banków, w celu zagwarantowania równych warunków działania w UE i precyzyjniejszego określenia celu tego mechanizmu; uważa, że celem przeglądu tych przepisów powinno być ich włączenie do rozporządzenia;

27. podkreśla, że krajowe opcje i swobody decyzyjne przysługujące państwom członkowskim uniemożliwiają Jednolitemu Mechanizmowi Nadzorczemu opracowanie jednolitego spójnego podejścia do nadzoru w strefie euro, aby zagwarantować rzeczywiście równe warunki działania, i uważa, że homogenizacja praktyk i standardów powinna iść w parze z ukończeniem pozostałych dwóch filarów unii bankowej; w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje opublikowany przez EBC projekt rozporządzenia mającego służyć zlikwidowaniu ok. 35 krajowych opcji i swobód decyzyjnych obowiązujących w unijnych ramach regulacyjnych dotyczących bankowości, a także projekt instrukcji mającej pomóc wspólnym zespołom nadzorczym w podejmowaniu w bardziej spójny sposób decyzji w obszarach objętych pozostałymi zidentyfikowanymi opcjami i swobodami decyzyjnymi; uważa, że takie wspólne wdrożenie wymaga stopniowego podejścia i powinno mieć na celu usunięcie wszystkich istniejących barier i podziałów; jest gotowy do współpracy na szczeblu legislacyjnym, aby przyczynić się do jeszcze większej harmonizacji regulacyjnej i nadzorczej; podkreśla konieczność dokonania przeglądu krajowych opcji i swobód decyzyjnych, aby zagwarantować równe warunki działania w całej unii bankowej, w tym między konglomeratami a instytucjami niebędącymi konglomeratami, które posiadają udziały kapitałowe w zakładach ubezpieczeń;

28. przypomina, że stosowanie wyceny według wartości godziwej w odniesieniu do niezrealizowanych zysków i strat z tytułu ekspozycji wobec rządów centralnych, które to zyski lub straty są ujęte w kategorii „Dostępne do sprzedaży”, nie tylko wzmacnia powiązania między bankami a państwami, ale może również prowadzić do zmienności środków własnych; wzywa EBC, aby nie stosował tej wyceny do momentu wejścia w życie MSSF 9;

29. podkreśla fakt, że zarówno rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, jak i dyrektywa w sprawie wymogów kapitałowych (dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi), razem zwane „CRR/CRDIV”, zostały przyjęte przez współprawodawców przed ustanowieniem Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego; zachęca Komisję do złożenia wniosku w sprawie technicznego dostosowania CRR/CRDIV w celu zapewnienia dostosowania do ram unii bankowej; wzywa Komisję do częstszego wykorzystywania rozporządzeń (które stosuje się bezpośrednio do wszystkich w całej UE) niż dyrektyw jako narzędzia legislacyjnego w celu zapewnienia zharmonizowanego wdrożenia w całej UE i unii bankowej;

Czwartek, 10 marca 2016 r.

30. podkreśla znaczenie przeprowadzonych prac mających na celu ujednoczenie obliczania aktywów ważonych ryzykiem, co ma kluczowe znaczenie dla porównywalności, oraz przegląd wewnętrznych modeli obliczania wymogów kapitałowych banków; uważa, że postęp w tym obszarze, w odniesieniu do wszystkich portfeli, jest kluczowy, aby utrzymać skuteczność i wiarygodność nadzoru bankowego w strefie euro w celu promowania najlepszych praktyk na rynku i modeli ryzyka kredytowego;

31. z zadowoleniem przyjmuje przyjęcie przez Jednolity Mechanizm Nadzorczy pięciu kluczowych priorytetów dla jego działań nadzorczych w 2016 r.; podkreśla, że Jednolity Mechanizm Nadzorczy powinien patrzeć nie tylko na ryzyko kredytowe, lecz na wszystkie formy ryzyka bankowego, w tym na ryzyko pozafinansowe; podkreśla, że konieczne są dalsze działania na rzecz wzmocnienia kontroli nadzorczej portfeli finansowych banków, szczególnie aktywów poziomu 3, w tym derywatów; podkreśla potrzebę ograniczenia wzajemnych powiązań między sektorem bankowości regulowanej i sektorem działalności parabankowej, w tym także poprzez ograniczanie odpowiedniego ryzyka ekspozycji na ryzyko kredytowe;

32. jest zdania, że należy zwrócić baczniejszą uwagę na zwiększoną ekspozycję w postaci pozycji pozabilansowych, szczególnie w przypadku globalnych banków o znaczeniu systemowym; podkreśla w związku z tym konieczność zachowania czujności w odniesieniu do rozwoju sektora działalności parabankowej;

33. odnotowuje prace Bazylejskiego Komitetu Nadzoru Bankowego i ERRS dotyczące ekspozycji banków i innych pośredników finansowych na dług państwowy; wzywa instytucje UE, aby w ramach skoordynowanych działań na szczeblu globalnym dokonały uważnej i kompleksowej oceny tego, jakie zmiany można wprowadzić do obecnych ram regulacyjnych w średnim okresie, aby nie zmniejszyć przy tym dostępnego finansowania dla państw członkowskich, nie spowodować niezamierzonych zakłóceń na rynku lub zakłóceń konkurencji, a także nie zaszkodzić stabilności finansowej; podkreśla, że w celu kompleksowego zmniejszenia ryzyka, należy równolegle podjąć działania mające na celu między innymi ograniczenie ekspozycji na aktywa poziomu 2 i poziomu 3 oraz zapewnienie pełnej konwergencji systemów oceny ryzyka kredytowego opartych na ratingach wewnętrznych;

34. podkreśla, że Jednolity Mechanizm Nadzorczy i jednolity mechanizm restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji stanowią krok w kierunku wspólnego rynku usług bankowych, ponieważ zwiększają atrakcyjność konsolidacji transgranicznej; uważa, że wprowadzenie do dyrektywy w sprawie znacznych pakietów akcji oceny stabilności finansowej i możliwości restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jest konieczne w celu zapobiegania nowym problemom podmiotów „zbyt dużych, by upaść”, które to problemy mogą się pojawić w związku z większą liczbą połączeń i przejęć;

35. podkreśla, że Jednolity Mechanizm Nadzorczy odegrał w trakcie kryzysu greckiego istotną rolę w monitorowaniu sytuacji sektora bankowego tego kraju, przeprowadzaniu wszechstronnej oceny istotnych greckich instytucji oraz określaniu potrzeb w zakresie dokapitalizowania; zwraca uwagę, że potrzeby greckich banków w zakresie dokapitalizowania wahają się według oceny Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego od 4,4 mld EUR w scenariuszu podstawowym do 14,4 mld EUR w scenariuszu najbardziej ryzykownym, a bufor przewidziany w programie wynosił 25 mld EUR; domaga się wyjaśnień na temat roli firm doradztwa finansowego, które często zatrudniano bez przetargu i które odgrywały rolę we wszystkich pakietach pomocowych w strefie euro, wspierając swoją wiedzą fachową trojkę międzynarodowych pożyczkodawców; apeluje o większą przejrzystość i rozliczalność procesu zatrudniania, aby zapobiegać konfliktom interesów wynikającym z powiązań z funduszami inwestycyjnymi i innymi dostawcami usług finansowych; zwraca się do EBC o zdefiniowanie na nowo swojej roli w odniesieniu do programów pomocowych jako roli „cichego obserwatora”; podkreśla, że awaryjne wsparcie płynnościowe jest instrumentem o zasadniczym znaczeniu dla zabezpieczenia stabilności systemu finansowego poprzez zapobieganie sytuacjom, w których kryzysy płynnościowe przekształcają się w kryzysy niewypłacalności; zauważa, że odpowiedzialność za świadczenie tego wsparcia nie została jeszcze w pełni przekazana na szczebel strefy euro; z zadowoleniem przyjmuje słowa prezesa Draghiego skierowane do Komisji Gospodarczej i Monetarnej Parlamentu Europejskiego, w których dał do zrozumienia, że przeprowadzony zostanie skrupulatny przegląd awaryjnego wsparcia płynnościowego w świetle przeniesienia nadzoru bankowego na poziom europejski;

36. uważa, że strategia nadzorcza EBC powinna odzwierciedlać i chronić pluralizm modeli systemów bankowych w całej UE, w tym autentyczne i zdrowe banki inwestycyjne, oszczędnościowe i spółdzielcze, oraz być zgodna z zasadą proporcjonalności, unikając jednocześnie jakiegokolwiek zróżnicowania w zależności od kraju;

Czwartek, 10 marca 2016 r.

37. uważa, że przejrzystość względem uczestników rynku i opinii publicznej, w tym w odniesieniu do delikatnych tematów, takich jak cele kapitałowe wynikające z cyklu SREP, praktyki nadzorcze i inne wymogi, jest niezbędna dla zapewnienia nadzorowanym podmiotom równych warunków działania, zapewnienia uczciwej konkurencji na rynku bankowym oraz zapobiegania sytuacjom, w których niepewność regulacyjna negatywnie wpływa na strategię biznesową banków; podkreśla, że przejrzystość zarówno organów nadzoru, jak i podmiotów nadzorowanych, jest zasadniczym warunkiem rozliczalności, gdyż umożliwia Parlamentowi i opinii publicznej uzyskiwanie informacji o głównych zagadnieniach politycznych oraz ocenę zgodności z przepisami i praktykami nadzorczymi; apeluje o większą przejrzystość w odniesieniu do decyzji i uzasadnień dotyczących filara 2;

38. podkreśla, że w związku z tym pożytecznym narzędziem byłaby publikacja listy najczęściej zadawanych pytań dotyczących procesu SREP;

39. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że jak dotąd EBC w sposób efektywny i otwarty wypełnia swoje zobowiązania związane z odpowiedzialnością wobec Parlamentu, i wzywa EBC, aby w dalszym ciągu wykazywał pełne zaangażowanie w tym obszarze oraz aby dalej przyczyniał się do poprawy zdolności Parlamentu do oceny polityki i działalności Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego; pozytywnie ocenia wolę prezesa EBC, aby dalej współpracował z Parlamentem w odniesieniu do roli EBC w kwestiach dotyczących bankowości, zwłaszcza w ramach globalnych organów ustalających normy, takich jak Rada Stabilności Finansowej;

40. przypomina, że kontrola publiczna stanowi integralną część mechanizmów mających zagwarantować rozliczalność instytucji wobec obywateli; z pewnym zaniepokojeniem przyjmuje zatem do wiadomości oświadczenie opublikowane w czerwcu 2015 r. przez Komitet Kontaktowy prezesów najwyższych organów kontroli Unii Europejskiej i Europejski Trybunał Obrachunkowy (ETO), w którym zawarto ostrzeżenie przed pojawieniem się luk w kontroli wynikających z przeniesienia zadań nadzorczych z poziomu organów krajowych na poziom Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego w sytuacji, w której uprawnienia ETO do kontrolowania EBC działającego jako organ nadzorczy są mniej rozległe niż uprawnienia krajowych instytucji kontrolnych do kontrolowania krajowych organów nadzorczych; w związku z tym zaleca, aby zwrócono szczególną uwagę na wzmocnienie uprawnień kontrolnych ETO;

41. podkreśla znaczenie współpracy z Jednolitą Radą ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB), Europejskim Urzędem Nadzoru Bankowego (EUNB) oraz innymi organami w ramach europejskiego systemu nadzoru finansowego, przy pełnym poszanowaniu podziału ról i kompetencji oraz odrębności funkcji regulacyjnej od funkcji nadzorczej, aby przyczynić się do zapewnienia zgodności z unijnymi mechanizmami kontroli i równowagi; podkreśla w szczególności, że EUNB – któremu powierzono wyraźne uprawnienia w zakresie ochrony konsumentów – musi egzekwować i usprawniać ramy ochrony konsumentów w odniesieniu do usług bankowych, w uzupełnieniu do nadzoru ostrożnościowego sprawowanego przez Jednolity Mechanizm Nadzorczy, oraz w Unii jako całości;

42. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Jednolity Mechanizm Nadzorczy jest wiarygodny na arenie międzynarodowej; uważa, że zasadnicze znaczenie ma to, by Jednolity Mechanizm Nadzorczy był właściwie zaangażowany w kształtowanie globalnych norm regulacyjnych, w szczególności wytycznych negocjowanych w ramach Rady Stabilności Finansowej i Bazylejskiego Komitetu Nadzoru Bankowego;

Jednolity mechanizm restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

43. z zadowoleniem przyjmuje sprawne utworzenie Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji oraz ustanowienie krajowych organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w państwach członkowskich;

44. podkreśla, że efektywna współpraca między Jednolitą Radą ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji a krajowymi organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ma ogromne znaczenie dla sprawnego funkcjonowania jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji; uważa, że wewnętrzne zespoły ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji stanowiące ekwiwalent działających w ramach Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego wspólnych zespołów nadzorczych są dobrą podstawą do organizacji współpracy w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;

45. zachęca Jednolitą Radę ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji i EBC jako jednolity organ nadzorczy do zawarcia protokołu ustaleń w sprawie wzajemnej współpracy i wymiany danych, aby zwiększyć efektywność i uniknąć podwójnej sprawozdawczości dla banków, a zarazem umożliwić Jednolitej Radzie ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji dostęp do danych Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego potrzebnych do wypełniania jej mandatu instytucjonalnego; podkreśla znaczenie sprawnej współpracy między jednolitym mechanizmem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji a właściwymi organami krajowymi;

46. podkreśla różnicę między bankami nadzorowanymi bezpośrednio przez Jednolity Mechanizm Nadzorczy a bankami bezpośrednio podlegającymi Jednolitej Radzie ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (w tym innymi grupami transgranicznymi) oraz jej potencjalne konsekwencje w zakresie dostępu Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji do informacji;

Czwartek, 10 marca 2016 r.

47. apeluje o poczynienie specjalnych ustaleń w ramach Komisji oraz między Komisją a Jednolitą Radą ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji celem określenia skutecznych procedur podejmowania decyzji w przypadku restrukturyzacji lub uporządkowanej likwidacji;
48. zachęca do zawarcia umów o współpracy między Jednolitą Radą ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji a krajowymi organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji z nieuczestniczących państw członkowskich i krajów trzecich celem zapewnienia skutecznej wzajemnej współpracy i wymiany informacji;
49. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji przygotowuje podręczniki dotyczące działań restrukturyzacyjnych i likwidacyjnych, zgodne z odnośnymi standardami EUNB, których celem jest propagowanie spójnego, efektywnego i proporcjonalnego podejścia do zadań związanych z restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
50. apeluje o planowe postępy w opracowywaniu planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz określenie minimalnego wymogu dotyczącego funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych dla instytucji objętych zakresem jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, aby móc zapewnić restrukturyzację i uporządkowaną likwidację upadających banków przy minimalnych skutkach dla gospodarki realnej i finansów publicznych; wzywa Komisję, aby szybko przyjęła regulacyjny standard techniczny w odniesieniu do minimalnego wymogu dotyczącego funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, przewidujący ten wymóg na poziomie 8 % w przypadku wszystkich banków podlegających Jednolitej Radzie ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji, zgodnie z dyrektywą w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków (dyrektywa 2014/59/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 maja 2014 r.)⁽¹⁾, minimalizując możliwości utraty niezabezpieczonych depozytów MŚP; zwraca uwagę na trwające prace nad kwestią zdolności pełnego pokrycia strat i wzywa Komisję do zapewnienia spójności z minimalnym wymogiem dotyczącym funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych;
51. zwraca się do Komisji, aby w świetle zebranych doświadczeń dokonała w ramach przeglądu rozporządzenia (UE) nr 806/2014 oceny tego, czy Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji i krajowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji są wyposażone w wystarczające uprawnienia i instrumenty wczesnego reagowania, które pozwolą zapobiec „wykrwawieniu się” banków;
52. podkreśla, że zgodnie z rozporządzeniem w sprawie jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji Jednolita Rada powinna dołożyć należytej staranności, aby w pierwszej kolejności ustanowić plany restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji tych instytucji o znaczeniu systemowym, a także ocenić możliwość przeprowadzenia ich skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, oraz podjąć wszelkie działania niezbędne w celu ograniczenia lub usunięcia przeszkód w przeprowadzeniu ich skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji; podkreśla ponadto, że Jednolita Rada posiada uprawnienie do żądania zmian w strukturze i organizacji instytucji lub grup w celu przyjęcia niezbędnych i proporcjonalnych środków mających zmniejszyć lub usunąć istotne przeszkody w stosowaniu instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zapewnić możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji danych podmiotów;
53. zwraca uwagę na podwójną rolę członków Rady, którzy są jednocześnie członkami organu wykonawczego pełniącymi funkcję decyzyjną oraz menedżerami wyższego szczebla odpowiadającymi przed przewodniczącym, i uważa, że przed upływem obecnego mandatu należy przeprowadzić ocenę takiej struktury;
54. wzywa państwa członkowskie, które jeszcze tego nie uczyniły, do zakończenia transpozycji dyrektywy w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków, a także podkreśla znaczenie pełnego wdrożenia i egzekwowania przepisów tej dyrektywy;
55. z zadowoleniem przyjmuje ratyfikowanie przez państwa członkowskie umowy międzyrządowej o przekazywaniu i uwspólnianiu składek na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, co umożliwi rozpoczęcie zgodnie z zaplanowanym harmonogramem, tj. z dniem 1 stycznia 2016 r., pełnego funkcjonowania jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji z wykorzystaniem instrumentu umorzenia lub konwersji długu; z zadowoleniem przyjmuje ustanowienie procedur obliczania i pobierania składek ex ante na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków za pośrednictwem Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji; ubolewa, że decyzję o ustanowieniu tego funduszu podjęto w formie umowy międzyrządowej, a nie na bazie prawa Unii; wzywa Komisję, aby jak najszybciej podjęła niezbędne kroki w celu szybkiego włączenia tej umowy międzyrządowej do unijnych ram prawnych, jak określono w art. 16 tej umowy oraz w sprawozdaniu pięciu przewodniczących;
56. wzywa Komisję do przedstawienia wniosków dotyczących dalszego ograniczania ryzyka prawnego związanego z roszczeniami wynikającymi z zasady niepogarszania sytuacji wierzycieli;
57. wzywa państwa członkowskie do pełnego, skutecznego i terminowego pobierania na szczeblu krajowym składek wynikających z przepisów dyrektywy w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków i związanych z jednolitym mechanizmem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w celu przekazania ich do jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków zgodnie z umową międzyrządową;

⁽¹⁾ Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 190.

Czwartek, 10 marca 2016 r.

58. wzywa Komisję do przeprowadzenia z wielką dbałością przeglądu obliczania składek na jednolity fundusz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z motywem 27 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/63, a w szczególności do dokonania przeglądu adekwatności mnożnika korekty o ryzyko w celu dopilnowania, aby odpowiednio uwzględniać profil ryzyka mniej złożonych instytucji;

59. zaleca, aby w celu skutecznego zarządzania w przyszłości kryzysami bankowymi dokonać starannej oceny różnych możliwości będących w dyspozycji Rady zgodnie z prawodawstwem UE (poszczególnych instrumentów restrukturyzacji jako alternatywy dla likwidacji banku), pamiętając o znaczeniu zabezpieczenia stabilności finansowej i utrzymania zaufania do systemu bankowego;

60. zwraca uwagę na rozbieżność czasową między przepisami dotyczącymi podziału obciążeń a przepisami o pełnym umorzeniu lub konwersji długu, co wpłynęło ze skutkiem wstecznym na efektywną ryzykowność instrumentów dłużnych wyemitowanych przed wprowadzeniem tych ostatnich przepisów prawnych oraz na określenie i wdrożenie odpowiednich przepisów z zakresu ochrony inwestycji; wzywa Jednolitą Radę ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji do przeprowadzenia starannej oceny okresu przejściowego oraz do zadbania o to, by zgodnie z wymogami określonymi w prawodawstwie nowe przepisy zostały wdrożone przy zachowaniu niezbędnej proporcjonalności i uczciwości; zwraca się do Komisji i Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych (ESMA) o zagwarantowanie odpowiedniej ochrony inwestorów;

61. podkreśla, że w związku z obecnością pul krajowych w jednolitym funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji istnieje potrzeba szybkiego wprowadzenia odpowiedniego mechanizmu finansowania pomostowego, aby zapewnić temu funduszowi w razie konieczności wystarczające środki do czasu zakończenia jego tworzenia oraz zagwarantować skuteczne oddzielenie banków od państw; przypomina, że w oświadczeniu z dnia 18 grudnia 2013 r. Eurogrupa i ministrowie Rady ECOFIN wskazali na możliwość skorzystania albo ze środków krajowych, wspieranych opłatami bankowymi, albo z Europejskiego Mechanizmu Stabilności (EMS);

62. niemniej z zadowoleniem przyjmuje osiągnięte porozumienie dotyczące zapewnienia publicznego finansowania pomostowego, aby przyczynić się do zagwarantowania dostępności funduszy na konkretną restrukturyzację lub uporządkowaną likwidację przy użyciu zasobów krajowych;

63. przypomina oświadczenie Rady ECOFIN z dnia 8 grudnia 2015 r. oraz zawarte w nim zobowiązanie, zgodnie z którym po zakończeniu procesu ratyfikacji umowy międzyrządowej oraz po pełnej transpozycji dyrektywy w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków przeprowadzona zostanie ocena ustanowienia mechanizmów finansowania pomostowego oraz analiza dalszych działań oraz harmonogramu prac nad wspólnym mechanizmem ochronnym ułatwiającym pożyczanie środków przez jednolity fundusz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków, tak aby zapewnić jego pełną gotowość do działania najpóźniej do końca okresu przejściowego; podkreśla jednak, że wspólny fiskalny mechanizm ochronny będzie wykorzystywany wyłącznie jako ostateczność w sytuacji, gdy inne środki ostrożnościowe mające wzmocnić nadzór i zarządzanie kryzysem nie będą w stanie wyeliminować ryzyka; przypomina, że mechanizm ochronny powinien być neutralny pod względem fiskalnym w perspektywie średnioterminowej, oraz podkreśla znaczenie zapobiegania pokusie nadużycia; podkreśla, że sektor bankowy powinien nadal ponosić we wszystkich uczestniczących państwach członkowskich odpowiedzialność za spłatę ze środków pochodzących z opłat bankowych, w tym także ex post;

Trzeci filar

64. przypomina, że aby unia bankowa rzeczywiście efektywnie funkcjonowała, należy zapewnić – oprócz Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego i jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji – ten sam wysoki poziom ochrony depozytów, niezależnie od ich lokalizacji, co przyczyni się do faktycznego zerwania powiązania między bankami a państwami, przywróci zaufanie deponentów, stworzy równe warunki działania i zwiększy stabilność finansową; uważa, że każdy system ochrony depozytów musi zawsze zapobiegać pojawianiu się jakiegokolwiek pokusy nadużycia, a zarazem gwarantować, że podmioty podejmujące ryzyko będą za to ryzyko odpowiadać;

65. z zadowoleniem przyjmuje zaproponowany w dniu 24 listopada 2015 r. przez Komisję pakietu w sprawie podziału ryzyka i ograniczenia ryzyka w unii bankowej; zwraca uwagę, że przewidziano podejście stopniowe, polegające na przejściu z systemu reasekuracji krajowych systemów gwarantowania depozytów najpierw na system koasekuracji, a docelowo na pełne zabezpieczenie uczestniczących krajowych systemów gwarantowania depozytów, oraz że przewidziano podejście oparte na analizie ryzyka przy obliczaniu składek; jest gotowy do negocjacji w kwestiach legislacyjnych na podstawie przyjętego stanowiska;

66. zwraca uwagę, że utworzenie europejskiego systemu gwarantowania depozytów (EDIS) wymaga wdrożenia jednolitego zbioru przepisów oraz pierwszego i drugiego filara unii bankowej, jak również transpozycji dyrektywy w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków oraz dyrektywy w sprawie systemów gwarancji depozytów przez wszystkie uczestniczące państwa członkowskie, a także dalszych środków służących znacznemu zmniejszeniu ryzyka w europejskim systemie bankowym; podkreśla, że stosowanie instrumentu umorzenia lub konwersji długu wprowadzi systemowy mechanizm unikania ryzyka, a tym samym zmniejszy obawy związane z pokusą nadużycia, która może zostać wywołana przez stopniowe uwspólnianie systemów gwarancji; podkreśla, że Komisja zobowiązała się do dalszego ograniczania ryzyka i zapewnienia równych warunków działania w unii bankowej;

Czwartek, 10 marca 2016 r.

67. zauważa, że należyce funkcjonujący system gwarantowania depozytów finansowany ze składek sektora finansowego jest jednym ze sprawdzonych sposobów zapobiegania ratowaniu banków przy użyciu pieniędzy podatników;

68. przypomina, że rolą Komisji jest zagwarantowanie równych warunków działania w całej UE oraz że powinna ona unikać wszelkiej fragmentacji na rynku wewnętrznym;

o

o o

69. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Europejskiemu Bankowi Centralnemu oraz Jednolitej Radzie ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji.
